

Příslušníci Michiganské milice při protestu před Kapítolem v hlavním městě Michiganu Lansingu (duben 2020)

Autor: Dave Hoffman

Demokracie je svým způsobem občanská válka. Každé dva až čtyři, nebo dokonce šest až osm let, se jednotlivé frakce národa utkávají o kontrolu nad jeho mocenskými pákami. Namísto výbušnin a kulek vychází impuls k této změně v čele společnosti z lidských srdcí a mozků. Podle mínění každého jednoho z nás o demokracii tento systém ústí buď v poklidné, nekrvavé výměny ve vedení – nebo naopak nutnost snášet neuralgický konflikt, který je negativním doprovodným jevem všech demokratických zřízení.

Alespoň prozatím se tato občanská válka omezovala na volební hlasy a slogany, ale s narůstajícím napětím v západních společnostech dochází k prvním obětem na životech: **pět policistů** zemřelo před dvěma týdny (článek pochází ze srpna 2016 – pozn. DP) v Dallasu, **trojice dalších** v Baton Rouge. Násilné akty se **podobají roznětkám** řady historických revolucí a občanských válek. K jejich rozpoutání docela dobře postačí i hrstka bojovníků a mrtvých.

Už delší dobu pozorujeme temné náznaky, v poslední době jako by se však s vyhroceným předvolebním obdobím situace dále eskalovala. Co se tedy stane v příštích týdnech a měsících? A k čemu dojde ve volební den?

Vůbec není vyloučeno, že procházíme kulminací a rychle se blížíme maximální konečné rychlosti. A jakkoliv by ještě nedávno bylo naprosto nemyslitelné zabývat se možností otevřeného konfliktu, stává se tato myšlenka s postupem času stále uvěřitelnější.

Tento potenciální konflikt se však americké občanské válce z poloviny 19. století nebude podobat takřka ničím. Většina občanských válek, povstání i bojů za nezávislost se – alespoň v našem západním kulturním okruhu – odehrála v kulisách tzv. vojenství **druhé generace**. Neznáme takovýto konflikt bez mušket, děl a kavalérie. Nezažili jsme vnitřní boje s bezpilotními drony a tanky Abrams, a rozhodně ne s koordinací bojovníků přes sociální sítě.

V minulosti šlo při násilném oddělování především o území, přičemž se uvažovalo asi následovně: protože pod knutou vašeho režimu nemáme vládu nad vlastními životy, **chceme se odtrhnout**, mít svou **vlastní zemi** a ustanovit si vlastní režim, který by lépe ztělesňoval **naše hodnoty**. To dobře funguje, pokud můžete nakreslit čáru na mapu. Jakmile to není možné, celá věc se značně komplikuje. Různé frakce v znesvářené Americe dneška nemají žádné vymezené území, které by mohly nazvat vlastním, uchýlit do něj nebo o něj bojovat.

Před a během občanské války se Amerika dělila na Sever a Jih – ale ani tehdy nebylo vnímání na Severu ani Jihu úplně homogenní. Našli se jižanští abolicionisté i severní separatisté. Obecně vzato však převládalo severní a jižanské smýšlení, díky čemuž bylo možno narýsovat jasnou demarkační čáru mezi dvěma proti sobě stojícími národy, kulturami, zeměmi i zákony. Díky této hranici se spolu lidé mohli shromáždit ve svém svébytném prostoru.

Dnes toto jasné dělení jednoznačně chybí. Texas sice bývá považován za konzervativní stát, Austin se však právem těší pověsti liberální metropole. Ve Virginii pak obyvatelé z **apalačských hor** a údolí hlasují pro Trumpa, zatímco lidé zaměstnaní ve Washingtonu, D.C. pro liberály. Kalifornie je baštou demokratů, kromě republikánského severu. Středozápad je v zásadě konzervativní, Minnesota ovšem jednoznačně socialistická. Západní státy Colorado, Wyoming a Nové Mexiko vykazují silné anti-establishmentové rysy bez ohledu na liberální/konzervativní orientaci, ale mormoni v Utahu se tomu vymykají a jsou nakloněni establishmentu víc, než kterýkoliv jiný stát na západě země. Kde byste vedli linii mezi ideologickými národy, když celou zemi pokrývá mozaika konzervativních a liberálních enkláv? Odpověď je jasná: není to možné.

Za občanské války **Masonova-Dixonova linie** jasně oddělovala Sever od Jihu. Ale i s tímto jasným dělením byla válka vůbec nejkrvavějším konfliktem amerických dějin. Při bitvě u virginského Fredericksburgu se ovšem Jižané v New Orleansu nemuseli bát, že generál Burnside oblehne jejich město, protože byl stovky mil daleko. A při bojů u Shilohu se v Atlantě nemuseli děsit postupu Grantových vojáků, které byly vzdáleny celé měsíce pochodu.

Ve věku tradičních armád, které se přemísťovaly na vzdálenosti stovek kilometrů, jistou dobu trvalo, než se války „rozeběhly“ a obvykle byly vedeny oficiálně designovanými účastníky – vojáky. Ve vašem ospalém jižanském městečku jste tak válku vůbec nemuseli spatřit, a pokud jste žili v Jižní Karolíně, nemuseli jste se nutně bát armád Unie v Kentucky – a naopak. Nakonec proběhl konflikt v nějaké podobě celou zemí, ale nebylo to v jediný okamžik.

Kdyby k němu došlo dnes, nic takového by neplatilo. Pokud tlakový hrnec napětí konečně vybuchne, mohou se ohniskem násilí stát všechny státy a dokonce města současně.

Cernošská milice NFAC poklekává na protestu v Louisville, Kentucky (září 2020)

Jako epicentrum si představte město jako Orlando a coby roznětku rasové či ideologické násilnosti – nebo prostě libovolnou, v dané době nejcitlivější zlomovou linií. Příznivci v Los Angeles uvidí záběry událostí v televizi a dojde, že přišel čas udeřit. Jejich odveta pak spustí násilnosti v Chicagu, které by mohlo roznítit Detroit, ten Washington a od něj by zas mohl „chytout“ třeba Baltimore. Rychle převládne stádní instinkt a všechna města se stanou bitevním polem, kde se ovšem nestřetávají pravidelné armády, ale [městští] partyzáni, kteří při výběru cílů nerozlišují mezi civilisty a vojáky.

Nečekejte žádné rebelské bojovníky, lojalistické armády ani unijní generály. Tahle nekontrovaná válka nemá žádná pravidla, což vylučuje také uzavření příměří nebo kapitulaci, jakmile je jedna ze stran dostatečně zkrvavená. Jelikož se konflikt odehrává všude současně, nejde se schovat za žádné zadržovací síly ani konsolidovat frontu. „Oni“, ať už to je kdokoli, nepotřebují ovládat strategické uzly ani vztyčit svou vlajku na nějakém kopci. Místo toho se mohou bleskově zorganizovat přes sociální sítě, udeřit – a obratem se vypařit mezi obyvatelstvo a vyčkávat na další úder. Bitevní pole se klidně může z ničeho otevřít u vašich vrátek, ať žijete kdekoli.

Klidně tomuto konfliktu ani nemusíme říkat „válka“ v tradičním slova smyslu, protože válka, jak si ji představujeme, bývá svázána jistým řádem a organizovaná. Má svá pravidla,

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

zákonitosti a přirozený cyklus, jak se frontové linie posouvají zemí. Tato „válka“ však veškerá pravidla postrádá.

Jedná se pochopitelně o nejčernější scénář, nikoliv z těch nejrealističtějších.

Zcela jistý si však nemůže být nikdo, jelikož se proměnila samotná podstata války. Pravidelné armády se ve věku čtvrté generace vojenství (**4GW**) staly minulostí a guerillové operace, subverze a akce speciálních sil pravidlem spíše než výjimkou. Není jasné, jak v tomto novém světě bude vypadat otevřený konflikt v USA, raději bych se to ale na vlastní kůži dozvědět nechtěl.

Úvaha Dave Hoffmana [What Open Conflict In The US Might Look Like](#) vyšla na stránkách Social Matter 2. srpna 2016.